

DC
SUPERHERO
GIRLS

KATANA
na **SUPERHERO HIGH**

LISA YEEOVA

COOL
BOO

Katana na Super Hero High

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lisa Yeeová
Katana na Super Hero High – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**na KATANATM
SUPER HERO
HIGH**

LISA YEEOVÁ

Přeložila Yulia Skadchenko

PŘEDMLUVA

„Tak pojďte, rozjedem to,“ zaradovala se Harley Quinnová. Její blondaté culíky se zhouply pokaždé, když vystříhla trojité salto vzad, což bylo dost působivé, obzvlášť s ohledem na to, že v jedné ruce držela velkou palici a ve druhé kameru, kterou měla vždy a všude s sebou. Harley doskočila, předvedla elegantní otočku a namířila kameru na Batgirl, čerstvou nositelku školní ceny „Superhrdina měsíce“. Při tom, jaká spousta těch nejlepších z celé galaxie Super Hero High navštěvovala, to byla jedna z nejvyšších poct, jaké se studentovi mohlo dostat.

„Chci počkat na Katanu,“ řekla Batgirl, mrkla se na hodinky a upravila si svůj žlutý opasek na náradí, který měla vždy kolem pasu. Jeden nikdy neví, kdy bude potřebovat laserový šroubovák, aby seřídil Cyborgovy obvody, Bata-

rang ke zneškodnění nepřítele, nebo síťovou pistolí, která každého zlého mutanta hravě připíchne ke zdi.

„Jak chceš, Batgirl, je to tvoje oslava,“ prohlásila dívka s velkým písmenem S na tričku. „Jejda...!“

„Pozor!“ vykřikla varovně Cheetah, když Supergirl zakopla o své vlastní tkaničky – na dívku, která byla dost možná tou nejmocnější bytostí na Zemi, se jí to stávalo až překvapivě často. Supergirl se skácela na Raven a ta zas vrazila do Frost, která málem přepadla, když jí Star Sapphire hbitě uhnula, usmála se a upravila si svůj fialový prsten moci na ruce, jako kdyby se vůbec nic nestalo.

Supergirl se oklepala, elegantně se vznesla a znovu stála na nohou. Tváře měla celé červené a provinile se usmála na Raven a Frost, aby se ujistila, že jsou v pořádku. Dívky jen dobrosrdečně mávly rukou. Během svého pobytu na Super Hero High se Supergirl našťěstí naučila své schopnosti ovládat lépe, takže podobných nemotorných příhod postupně ubývalo.

Wonder Woman a Bumblebee byly mezitím u stolu a skládaly černé papírové talíře a žluté kelímky do tvaru loga Batgirl, i když výsledek vypadal spíš jako pochroumané kotě než jako netopýr.

„Kéž by tu teď byla Katana,“ povzdechla si Wonder Woman. „Ona tohle umí mnohem lépe než my.“

„Kde je dort?“ vyhrkla Big Barda hned, co vpadla do pokoje Batgirl neboli do Batbunkru. Každý superhrdina měl

na koleji svůj vlastní pokoj a každé čtyři pokoje sdílely společný obývací pokoj. Batgirl pak svůj pokoj proměnila v tmavou řídicí centrálu plnou špičkových technologií.

„Prý tu měl být dort!“ dožadovala se Barda a upřela pohled na prázdné talíře. „Přišla jsem pozdě? Dort je moje nejoblíbenější jídlo – tedy, hned po šťouchaných bramborách, samozřejmě.“

„Katana měla vyzvednout dort v kavárně Pláště a kápě,“ řekla Wonder Woman. „Půjdu se podívat, jestli s tím nepotřebuje pomoc.“ Vstala a podala papírové kelímky Bumblebee. „Hned budu zpátky!“

Bumblebee ještě ani nestihla dokončit logo Batgirl, zatímco Wonder Woman už za tu dobu doletěla k Pláštům a kápím, a dokonce stihla po cestě svým lasem pravdy spoutat trojici zlodějíčků, kteří se pokoušeli ukrást zmrzlinářský vůz.

„Ahoj Steve!“ zavolala Wonder Woman. Odhrnula si z obličeje husté černé vlasy a upravila si zlatou čelenku, kterou vepředu zdobila červená hvězda.

U Pláštů a kápí měli jako vždy plno. Vytáhlý mladík s tužkou zastrčenou za uchem se začervenal, což se mu stávalo pokaždé, když byla Wonder Woman poblíž.

„Líbil se jí?“ zeptal se.

„Co jestli se komu líbilo?“ opáčila Wonder Woman, zatímco mu rázně třásla rukou, a zřejmě neměla v úmyslu ji pustit. I když Steve neměl tak pevný stisk jako ona, líbilo se

jí, jak se mu u toho kývala hlava nahoru a dolů, jako by s ní v něčem nadšeně souhlasil.

„Líbil se Batgirl ten dort, který jsem pro ni upekl?“ zeptal se Steve, který si mnul ruku ve snaze vrátit do ní cit. Když mu Wonder Woman věnovala jen nechápavý pohled, pokračoval.

„Sedm pater? Fialovo-černá máslová poleva a ozdoby ze sladkého citronového krému? S velkým žlutým logem Batgirl nahoře? Katana vám ho přece přinesla, ne?“

„Katana tady už byla a odešla?“ podivila se Wonder Woman.

Steve se zatvářil ustaraně.

„Odešla už před víc jak hodinou a říkála, že má namířeno rovnou zpátky na Super Hero High. Nechtěla přijít pozdě na oslavu a víš přece, jak dochvilná...“

Než Steve stihl dokončit svou větu, byla už Wonder Woman pryč.

Když se Wonder Woman vrátila zpátky na večírek, všichni se kolem ní rychle nahrnuli. „Nevím, jak to říct,“ začala nasměle, „ale...“

„Ale co?“ ponoukla ji Supergirl.

„Jde o Katanu,“ pokračovala Wonder Woman. „Steve říkal, že vyzvedla dort už alespoň před hodinou a byla na cestě zpátky sem!“

Batgirl zalapala po dechu. Harley neměla slov. Dokonce

i Cheetah vypadala znepokojeně. Nakonec Bumblebee vyslovila to, co si všichni mysleli.

„To jí vůbec není podobné,“ řekla. „Katana nikdy nechozí pozdě. Něco se muselo stát!“

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

Večírek to byl opravdu nezapomenutelný. Především kvůli tomu, že z oslavy na počest Batgirl se rychle stala pátrací akce.

Katana zmizela! To bylo opravdu něco. Ze všech superhrdinů byla právě Katana pověstná svou dochvilností za každých podmínek. Dokonce pro ni nebylo výjimkou přijít dřív. Ale mít zpoždění? Ani za milion let!

Batgirl seděla u ovládacího panelu svého důmyslného počítačového systému v Batbunkru, zatímco ostatní přihlíželi.

„Zkusím zaměřit její polohu,“ vysvětlovala, zatímco její prsty tančily po klávesnici s rychlostí, přesností a elegancí klavírního virtuosa. Počítačové obrazovky modře zaskvítily, načež se na nich objevily školní pozemky a přilehlé okolí.

V tu chvíli už byl Batbunkr plný znepokojených spolužáků. Novinky se po Super Hero High šířily rychlostí blesku a zdejší studenti byli pověstní svou pospolitostí vždy, když se někdo z nich ocitl v nebezpečí.

„Spolek mladých detektivů se hlásí do služby!“ řekla Hawkgirl. V mžiku u ní byli také Flash a Poison Ivy, která měla v rukou obrovský koš plný nádherných tulipánů, koretin a růží. Měla na starosti květiny na oslavu a poté, co přinesla první várku, odešla pro další. Polovinu svých červených vlasů měla ozdobenou sedmikráskami. Když se ale Ivy doslechla o Kataně, okamžitě se rozběhla za ostatními a na nějaké zdobení té druhé poloviny úplně zapomněla.

Batgirl pokynula na pozdrav svým kolegům detektivům a byla ráda, že přispěchali na pomoc. Byli známí odhalováním nejrůznějších záhad, počínaje tím, kdo snědl poslední čokoládovou tartaletku (Beast Boy) až po to, kde se skrývá zlý padouch (na planetě Xolnar). Zrovna nedávno pomohl Spolek mladých detektivů Batgirl odhalit a polapit Calculatora, mladého technického génia, který chtěl zničit celosvětovou internetovou síť, a stát se tak pánem světa.

Mladí detektivové neváhali a začali okamžitě vyslýchat každého, kdo by mohl tušit, kam se Katana poděla. Místnost se tak rychle zaplnila nejrůznějšími teoriemi, fámami a hojným počtem falešných stop.

„Asi jí ten dort upadl a ona se stydí to přiznat,“ řekla Cheetah Flashovi.

„Možná ji unesl Croc,“ vykládala Big Barda Poison Ivy a mávala u toho svým megažezlem tak, že mu několik lidí muselo spěšně uhýbat a uskakovat z cesty. „Slyšela jsem, že je zase na svobodě.“

„Třeba se jen zapomněla v Metropolitickém muzeu umění,“ prohodila Arrowette k Hawkgirl. „Mají tam novou výstavu o lukostřelbě.“

„Je tady,“ pronesla Miss Martian tak potichu, že ji zaslechla jen Supergirl. „Katana je blízko.“

„Kde?“ zeptala se Supergirl. „Klid prosím! Miss Martian něco objevila.“

Veškerý hovor okamžitě utichl a všichni se shlukli kolem stydlivé zelené mimozemšťanky z Marsu. Supergirl si všimla, že Miss Martian pomalu bledne a stává se neviditelnou – dělala to vždy, když byla v rozpacích, což bylo téměř neustále.

„Zůstaň tu s námi,“ prosila ji Supergirl. „Potřebujeme tě! Co jsi zjistila?“

Miss Martian zavřela oči ve snaze nevnímat všechny ty pohledy, které se na ni upíraly. Dokázala sice číst myšlenky, ale nikdy jí nebyla příjemná pozornost, kterou si tím vysloužila.

Batgirl vzala Miss Martian za ruku a jemně ji stiskla. „To je v pořádku,“ ujišťovala ji. „Jako bychom tu nebyli. Mysli na Katanu.“

Wonder Woman pozorovala dav zírající na Miss Martian,

kteřá už zase začínala zvolna mizet. „Hej všichni, vyklidte prosím místnost!“ zavolala Wonder Woman. „Dopřejeme Miss Martian trochu klidu.“

Když superstudenti opouštěli Batbunkr, Miss Martian se začala znovu zhmotňovat. Samým soustředěním se mračila.

„Cítím Katanu,“ řekla. „Ale spojení je slabé.“

Batgirl vydechla úlevou.

„Je naživu!“ řekla nahlas to, v co všichni tiše doufali. Ve světě superhrdinů totiž nebezpečí téměř nikdy nespí. Zachraňujete životy, ale často jsou tyto životy také v ohrožení.

„Katana je někde tady v budově,“ dodala Miss Martian. Její jemná tvář byla stažená soustředěním.

Batgirl se k ní naklonila tak, jejich obličejy byly jen pár centimetrů od sebe.

„Miss Martian,“ pronesla trpělivě, „slyšíš nějakou zprávu? Co nám můžeš říct?“

„Nedává to smysl,“ řekla Miss Martian a potřásla hlavou. „Je blízko, ale zároveň je daleko. Že by byla pod námi?“ Najednou prudce otevřela oči a roztrásla se. „Katana je v nebezpečí!“

Batgirl hlasitě zalapala po dechu. „Pod námi? To musí být v tajných podzemních chodbách!“

„Kdeže?“ zeptala se Supergirl, která nervózně létala kolem dokola po místnosti.

„Já myslela, že to jsou jen povídačky,“ řekla Poison Ivy.

„I povídačky jsou někdy založené na pravdě,“ pozname-

nala Wonder Woman. „Batgirl, jelikož o těch podzemních chodbách něco víš, jdi dolů hledat Katanu. Já shromáždím zbytek Spolku mladých detektivů a půjdu zpátky k Pláštům a kápím, třeba tam najdeme nějaké další stopy.“

„To zní jako skvělý plán,“ souhlasila Batgirl. Wonder Woman už ale byla pryč.

Když se zbytek superhrdinů začal rozcházet, zůstaly v místnosti čtyři. Batgirl se otočila – za ní stála Miss Martian a vypadala vyčerpaně. Supergirl se na zelenou dívku přívětivě usmála a objala ji – dávala si při tom pozor, aby ji nerozmačkala. Poison Ivy jí podala květinu.

Batgirl usedla ke svému počítači a pustila se do porovnávání a procházení map katakomb i tajemných křivolakých cestiček. Měla na to speciální B.A.T. program, ve kterém soubory sloučila, stiskla tlačítko „Uložit“ a stáhla si výsledek na svůj náramkový počítač.

„Snažím se dostat k souborům s kódy budov v Metropolisu. Záznamy sahají více než sto let zpátky, ale jen část byla převedena do digitální podoby,“ vysvětlovala Batgirl. „Pod zem se dostaneme, ale pokud chceme Katanu najít, budu potřebovat tvoji pomoc, Miss Martian. Cítíš se na to?“

Všechny se otočily na Miss Martian, jejíž obvykle zelené tváře teď byly stejně rudé jako její vlasy. Batgirl si nebyla jistá, jestli je vystrašená, nadšená, nebo, což bylo nejpravděpodobnější, obojí najednou.

„Neboj se,“ chlácholila ji Supergirl. „Jsme v tom všichni spolu.“

Poison Ivy jí podala oranžovou růži, aby jí zvedla náladu. Miss Martian nasála její sladkou vůni. „Tak jo,“ řekla s odhodláním v hlase. „Jsem připravená.“

„Jdeme najít Katanu!“ prohlásila Supergirl, která už byla v půlce chodby.

„Haló?“ zavolala za ní Batgirl.

„Haló!“ odpověděla Supergirl.

„Jdeš špatným směrem,“ upozornila ji Batgirl.

„Jejda! Možná bys raději měla vedení převzít ty,“ navrhla Supergirl.

„A Miss Martian!“ připomněla jim Batgirl. „Bez ní nemáme šanci!“

„Neměly bychom to říct ředitelce Wallerové?“ zeptala se Poison Ivy.

„Ne,“ řekla Miss Martian rozhodněji, než pro ni bylo běžné. Všichni ztuhli. „Ne,“ zopakovala a otočila se na své kamarádky. Vypadala vyděšeně. „Musíme si pospíšet. Nemůžeme ztrácet čas!“

KAPITOLA 2

Mapa vedla pátrací četu přes knihovnu, po chodbě, kolem Beast Boyova zaneřádného pokoje, okolo Ivyiny biozahradky, přes testovací polygon zbrojnomiky pana Luciuse Foxe a zpět dovnitř.

Záchranný tým ve složení Batgirl, Supergirl, Poison Ivy a Miss Martian stál naproti malým hnědým dveřím vedle vchodu do jídelny. Byly tam odjakživa, ale nikdo si jich v podstatě nevšímal – většina studentů předpokládala, že za nimi školník Parasite skladuje úklidové prostředky. Na dveřích byla cedulka, na níž jeho nezaměnitelným škrabopisem stálo:

*Nevstupovat. Nebo uvidíš.
Ja, ty. Myslím to vážně.*

Supergirl se natáhla po klíce, připravená dveře v případě potřeby klidně vytrhnout z pantů. Klikla se však poslušně otočila a dveře se s tichým zavrváním otevřely. Všechny na vteřinu zaváhaly, načež následovaly Batgirl, která již vkročila do tmy.

Batgirl, jako vždy připravená na každou situaci, zapnula svou B.A.T. svítílnu, která ozářila spletité chodby. Světlo však zdaleka nedosáhlo všude. V chodbách bylo chladno a mokro, z nízkého stropu místy odkapávala voda a ve vzduchu se vznášel zápach jako na špinavé pláži.

Superstudentky se proplétaly tunely a chodbičkami s Batgirl a Miss Martian v čele. Narazily už na tolik slepých uliček, že Poison Ivy za nimi začala nechávat stopu z okvětních lístků, aby našly cestu zpět.

„Před mnoha lety se tyhle tunely používaly k tajnému cestování do Metropolisu a zpátky,“ řekla Batgirl. „Podle některých důkazů se kdysi také používaly jako akvadukty, skrz které bylo možné se dostat k oceánu, a jiné důkazy zase naznačují, že tu superhrdinové, vláda a špióni schovávali tajemství, poklady, a dokonce i lidi.“

„Je to tu pěkně strašidelný!“ otrásla se Ivy, zatímco pokračovaly kupředu. „Tolik různých dveří a tunelů a všechny vedou různými směry! Ani nechci vědět, co všechno tu je.“ Zadívala se na další zamčené dveře.

Skupinka se zastavila.

„Cítíš tu nějaký signál nebo myšlenky od Katany?“ zeptala

se Batgirl Miss Martian. Zastavovaly se u každých dveří – Supergirl se skrz ně dívala svým rentgenovým zrakem, zatímco Miss Martian se pokoušela někoho nebo něco vycítit. Zatím však byly všechny místnosti prázdné.

Miss Martian zakroutila hlavou. „Necítím už vůbec nic,“ řekla znepokojeným hlasem.

„Slyšíte to?“ zeptala se Supergirl a ostražitě pootočila hlavu.

„Já nic neslyším,“ odpověděla Batgirl.

Poison Ivy zakroutila hlavou. „Já taky ne,“ řekla.

„Asi se mi to zdálo,“ řekla Supergirl. „Chvíli mi přišlo, že slyším nějaké hučení. Takový divný, strašidelný bzukot, jako rozladěné rádio.“

„Supergirl, vidíš, co je za těmi dveřmi?“ zeptala se Batgirl, aby jí připomněla její úkol.

Všechny pozorovaly Supergirl, která se postavila před dveře a soustředila se na svůj rentgenový zrak.

„Musíme tyhle dveře vyrazit,“ řekla, aniž by čekala na souhlas nebo pomoc. „Ta místnost vypadá, že je plná stop!“

S lehkostí sundala staré dřevěné dveře z pantů a opřela je o zeď vedle. Dívky stály jako opažené a zíraly do prostoru před sebou. V místnosti to vypadalo jako v muzeu – byly v ní police se suvenýry, staré superhrdinské kostýmy, bedna prastarých zbraní a zrnité fotografie některých jejich učitelů z dob, kdy sami byli studenty na Super Hero High. Obrovský obraz na sametovém plátně, který zobrazoval Crazy

Quilta ve stylovém barevném obleku, stál opřený o hromadu zaprášených pláštů s iniciálami *RT*.

„Ty musely patřit Red Tornadovi,“ vzpomněla si Supergirl na jejich učitele létání.

Dívky se probíraly krabicemi a bednami, když Supergirl najednou zvolala: „Co *ty* tu děláš?“

Všechny se otočily ke dveřím.

„Co se děje?“ zeptal se Beast Boy, přežvykující kus dortu a pobrukuje si jednu známou písničku.

„Fialová a černá!“ vyštěkla Batgirl, když zpozorovala polevu na jeho tváři.

„To je z toho dortu, který Katana vyzvedávala u Pláštů a kápí!“ vykřikla Poison Ivy a ukazovala na to, co Beast Boy držel v ruce.

„Kde jsi k tomu přišel?“ zeptala se Supergirl důrazně.

„Hele, tak počkat, počkat,“ bránil se Beast Boy. „Běžte si vzít vlastní kus dortu, je tam dost pro všechny!“

„Tohle je vážné,“ řekla Batgirl. „Katana vyzvedla u Steva Trevora dort na moji oslavu a pak zmizela. Myslíme si, že je v nebezpečí.“

Beast Boy se zatvářil šokovaně. „To jsem nevěděl!“ vyhrkl. „Hele, nahoře byly otevřené nějaké divné hnědé dveře. Vonělo to tam po dortu, tak jsem se proměnil v ohaře a šel po čichu za ním. Když jsem ten dort našel, jak tam jen tak leží, tak jsem si kousek vzal. No a pak jsem se cestou zpátky ztratil, takže jsem se vydal po okvětních lístcích.“

„Ty jsou moje,“ usmála se Poison Ivy skromně.

„Beast Boyi, ukaž nám, kde jsi našel ten dort,“ řekla Batgirl. „A rychle, může na tom záviset Katanin život.“

„Pokusím se vzpomenout si,“ řekl Beast Boy, „ale je to tu jako v bludišti!“

Ubírali se dál stále temnějšími a užšími chodbami, když ruka Miss Martian prudce vylétla k jejímu spánku. Vytřeštila oči a ukázala do tmy.

„Cítím něčí myšlenky,“ řekla silným hlasem. „Ale ne! Katanina je...“

KAPITOLA 3

Před dvěma hodinami...

„To vypadá úžasně!“ zaradovala se Katana. Steve Trevor hrdě držel na podnosu nádherný, vícepatrový černofialový dort. „Hlavně to žluté logo Batgirl nahoře se mi moc líbí.“

„Díky,“ řekl Steve, zářící pýchou. „Je z karamelových nití. Ani ti nebudu říkat, kolik jsem jich musel vyhodit, než se mi povedlo vyrobit dokonalý kousek. Mimochodem, bude na oslavě Wonder Woman?“

Katana se nabídla, že vyzvedne dort na oslavu Batgirl, na počest jejího titulu „Superhrdina měsíce“. Stevovi se líbila Wonder Woman, jedna z jejích nejlepších kamarádek, a Katana si kvůli tomu oba často dobírala. Přestože Steve nebyl superhrdina, Wonder Woman byla přesvěd-

čená o opaku, jelikož se jí podlamovala kolena pokaždé, když se na ni usmál.

Steve patřil mezi správnáky, na rozdíl od některých chlapců z CAD Akademie, kteří seděli uprostřed kavárny a házeli po sobě a po každém, kdo se byl jen podíval jejich směrem, kusy jídla, lasery a rampouchy. Nebylo proto divu, že o CAD Akademii a jejích studentech neměl nikdo moc valné mínění.

„Postarám se, aby se Wonder Woman dozvěděla, že jsi ho vyrobil ty!“ ujistila ho Katana. Rychle se přikrčila, když se ji Captain Cold pokusil zmrazit, a pak jednou rukou zvedla dort vysoko nad hlavu a druhou rukou svým mečem odrazila rampouch, který po ní hodil, a nasekala ho na úhledné ledové kostičky, které popadaly do sklenic s jahodovou limonádou na stolku poblíž.

„Jestli mě chceš zaskočit nepřipravenou, tak se budeš muset trochu víc snažit,“ usadila ho Katana, vzala do ruky podtácek a mrštila jím jako vrhací hvězdící. Podtácek zavisťěl vzduchem a trefil hamburger, který měl Captain Cold v rukou a který mu najednou spadl do klína.

Captain Cold zpražil Katanu našťvaným pohledem, zatímco jeho kumpáni se smíchy popadali za břicho. Katana se usmála. Dávat chuligánům co proto byla legrace.

Jelikož nechtěla přijít pozdě, vydala se rovnou zpátky do školy. Wonder Woman a Bumblebee měly na starosti další občerstvení a dekorace. Poison Ivy zajišťovala květiny, jak

jinak. Ale dort měl být ústředním bodem oslavy a Katana se nemohla dočkat. Oslavy milovala už od malička. Pama-tovala si, jak její babička dokázala i obyčejný a nudný oběd pro dva proměnit ve skvělou zábavu díky svým příběhům, písničkám a širokému úsměvu, který vždy prozářil celou místnost.

Po cestě zpět na Super Hero High Katana div netancovala a hbitými kopy a údery chránila dort před imaginárními nepřáteli. Steve se skutečně překonal – dort byl nádherný. Batgirl bude koukat!

Když se blížila ke slavné Ametystové věži Super Hero High, ucítila, jak ji zaplavil podivný pocit. Že by za to mohl její oběd, pomyslela si? Občas se jí to stávalo po ovocném salátu, zvláště když v něm bylo hodně koktejlových třešní. Katana koktejlové třešně milovala.

Ne, ne. Tohle bylo něco jiného. Hluboko v žaludku se jí usadil podivný pocit neklidu. Když vešla do školy a zamířila do Batbunkru na oslavu, prošla kolem malých dveří poblíž jídelny. Jak to, že si jich nikdy dřív nevšimla? Do nablýskané, nové chodby Super Hero High se malé robustní dveře vůbec nehodily. Na ceduli bylo Parazitovým neúhledným rukopisem napsáno *Nevstupovat*. Pod tím menšími písmeny stál dodatek *Nebo uvidíš*. následovaný slovy *Jo, ty. Myslím to vážně*.

Zajímavé, pomyslela si Katana a zkusmo vzala za rezavou kliku. Dveře byly odemčené a lehce se otevřely dokořán.

Připomněla si ale, že musí donést dort na oslavu, a v duchu si udělala poznámku, že by to měla přijít prozkoumat později. V tu chvíli na ni ale něco, nebo někdo potichu zavolalo.

„Katano...“ zdálo se jí, že v šepotu slyší své jméno. „Katano...“

Co je to?

Co se děje?

Katana úplně zapomněla, že na ni všichni čekají a s dortem stále v rukou prošla dveřmi. Studený, slaný závan větru jí rozfoukal vlasy. Zamžourala ve snaze přizpůsobit své oči okolní tmě. Podél chodby poblikávaly sotva svítící žárovky a vytvářely kolem sebe ostrůvky světla a stínu. Přestože byly chodby spletené a některé se točily kruzích, Katana vykročila kupředu jako by přesně věděla, kam má namířeno – jako by ji to někam táhlo.

Konečně se s bušícím srdcem ocitla před těžkými kovovými dveřmi pokrytými rží a koryši. Byly zamčené na dvanáct zámků. Pach soli ve vzduchu byl ještě silnější. Katana postavila dort na zem – byl pořád v dokonalém stavu.

Zámky samy o sobě byly jako hlavolamy. Katana si vydala z vlasů červeně lakovanou jehlici a pustila se do práce. S nacvičenou přesností postupně zasunula jehlici do každého zámku, otáčela jí, poslouchala, pak jehlici vyndala a zámek se otevřel. Hlavolamy a hádanky jí nikdy nedělaly problém. Nakonec otevřela poslední zámek. To už se jí začínaly třást ruce a srdce jí prudce bušilo. Sama ani netušila,

co vůbec dělá v chodbách pod školou, ale něco ji pohánělo kupředu.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a zatlačila na těžké dveře, které se rozlétly dokořán, jako kdyby ji chtěly přivítat. Dort nechala na místě a s taseným mečem vkročila dovnitř. Široká chodba byla tmavá, jen na samém konci byl v dálce vidět svítící bod. Katana šla po úzké římse a pak seskočila dolů do úzkého průchodu, který vypadal jako nekonečný tunel. Ovanul ji závan chladivého větru. Zastavila se a vítala nastalý klid. Ten však vydržel pouze chvíli.

Uslyšela to dřív, než to uviděla. Hlasité šumění, které s každým úderem jejího srdce nabíralo na síle. Přestože Captain Cold byl na míle daleko, Katana stála na místě jako zcepenělá a nemohla uvěřit tomu, co se k ní přibližovalo.

Tunelem se na ni hrnula obrovská, černá masa vody. Byla plná třpytivých stříbrných úlomků, které Katanu svou září oslepovaly, ale zároveň očarovávaly. Když už ji voda téměř pohltila, pokusila se Katana zavolat o pomoc – ale i kdyby se jí podařilo křičet, kdo by ji mohl slyšet tak hluboko v chodbách pod Super Hero High?

KAPITOLA 4

Voda se hrozivě hrnula na Katanu a co nevidět ji měla zavalit. Takové vlny viděla Katana v životě jen jednou, když tsunami téměř zničilo malou přímořskou vesničku v Japonsku, ze které pocházela. Na útěk nezbýval čas, tak se Katana zapřela. Díky svému výcviku věděla, jak zaujmout pevný postoj, ale přitom se zároveň poddat síle, která se na ni hrnula. Ledová voda ji téměř porazila a poté se stočila do stříbročerného víru. Katana zalapala po dechu. Voda se nepřestávala točit a Katana, zároveň vyděšená i fascinovaná, teď s hrůzou pozorovala, jak voda stoupá stále výš, až jí byla po pás. Na její hladině se třpytily ostré stříbrné čepele.

Bylo to ale, jako by kolem sebe Katana měla ochranné pole. Vlny se začínaly uklidňovat a čepele se jí ani nedotkly.

Místo toho ji obklíčily a držely se v kruhu několik centimetrů od ní, jako by ji chránily. Katana byla natolik fascinovaná, že vůbec neslyšela, jak na ni někdo volá.

„Koukejte, to je ten dort!“

„Musí tu někde být!“

„Katano? Katano, kde jsi? Už jdeme!“

„*Katano!*“ zavolala Batgirl stojící na římse, která se táhla podél chodby s vodou. „Jsi v pořádku?“

Katana zvedla oči a s překvapením spatřila šokované tváře svých kamarádů.

„Blíž nechodte!“ varovala je. „Jsou tu nože,“ dodala na vysvětlenou.

Všichni zírali na vodu, která se pomalu uklidnila a zastavila. Katana cítila, jak jí divoce buší srdce. Stříbrné čepele kolem ní kroužily s nebezpečnou elegancí.

„Mohly by to být...? Vypadají jako... Ale to přece není možné...“ Opatrně natáhla ruku, vytáhla jednu čepel z vody a zvedla ji do vzduchu. Ostatní si vyměnili nejisté pohledy.

„Vždyť to jsou meče!“ vyhrkla Poison Ivy. „Katano, jsi obklíčena meči.“

A nebyly to jen tak ledajaké meče. Čepele, které plavaly kolem Katany, byly umně vyrobené, s rukojetmi z týkového dřeva a zlata. Některé kusy byly zdobené drahokamy i vzácnými kovy a každý meč byl jiný, každý představoval mistrovské dílo.

Stále opatrná, aby neudělala žádný prudký pohyb, Kata-

na vzhledla k zelenému rackovi, který nad ní kroužil. Byl to Beast Boy.

„Koukni támhle,“ řekl a ukázal na meč, který se poklidně vznášel na vodní hladině. Na jeho ostří ležela lastura.

Katana se natáhla k meči, zvedla lasturu a prohlížela si ji. Něco jí na ni bylo povědomé. Když byla malá, často se procházela po pláži nedaleko Tottori, což byla pobřežní prefektura, ve které žila její rodina. Hrozně ráda sbírala mušle – hřebenatky, loděnky, sem tam i mořskou hvězdičku.

Leská lastura v její dlani připomínala Kataně točenou zmrzlinu v kornoutu. Zvenku se na lastuře překrývaly vrstvy něžné růžové a hnědé a kolem dokola se táhl hrbolatý lem. Vnitřek zářil oranžovočervenou barvou. Byla menší než mušle, které Katana sbírala jako malá, ale přesto byla krásná a majestátní. Doma měla její sbírka mušlí své místo na komodě u ní v pokoji. Babička jí říkala, že ty lastury byly kdysi domovem mořských šneků, ale i když je jejich obyvatelé opustili, lastury zůstávaly dál a sbíraly příběhy, vzpomínky a poklady. Člověk se jen musel velmi pozorně zaposlouchat, aby se tato tajemství dozvěděl.

„Poslouchej,“ řekla Miss Martian.

„Cože?“ zeptala se Katana. Ani si Miss Martian, schovávající se za Supergirl, nevšimla.

„Poslechni si tu mušli,“ pokračovala Miss Martian. Oči měla zavřené. „Chce ti něco říct.“

Poison Ivy si vyměnila pohled se Supergirl. Zdálo se, že Miss Martian je na stejné vlně jako Katana.

Katana zvedla lasturu k uchu. Neslyšela vůbec nic, ani tiché, duté šumění, které je z mušlí slyšet běžně. Když už se ji chystala odložit, ozvala se Miss Martian.

„Poslechni si tu mušli!“ pobídla ji. Pak začala pomalu blednout a postupně zmizela úplně, celá v rozpacích ze svého výlevu.

Beast Boy v podobě racka přistál Supergirl na rameni.

„No, to vůbec nebylo divný,“ poznamenal a zatahal ji zobákem za vlasy.

„Kšá!“ zahnila ho Supergirl mávnutím ruky.

„Myslím, že bys měla tu mušli zkusit ještě jednou,“ ozvala se Batgirl.

Katana přikývla a znovu si přiložila lasturu k uchu. Všichni mlčeli, dokonce i Beast Boy.

Katana vytřeštila oči – z lastury se totiž ozval tichý šepot.

„Nedává to smysl,“ řekla a pozorně poslouchala. „Myslím, že je to nějaká hádanka.“

„Co jsi slyšela?“ zeptala se Supergirl.

„Řeklo to:

*Japonské meče
jsou Kataně svěřené,
příběh odhalí.“*

„Kdo na tebe mluvil, byl to mužský nebo ženský hlas?“ zeptala se Batgirl.

„To nedokážu říct,“ zavrtěla Katana hlavou. „Bylo to hrozně potichu, musela jsem poslouchat opravdu pozorně, abych tomu rozuměla. Bude to znít divně, ale měla jsem pocit, jako by na mě mluvil oceán.“

„To je šílený!“ vyhrkl Beast Boy. „A hrozně hustý. Já si chci taky povídat s oceánem!“

„Můžeš na něj mluvit, kdykoliv se ti zachce,“ poznamenala Supergirl. „Zařídít, aby ti odpovídal, už ale bude trochu složitější.“

„Ta mušle řekla ,příběh odhalí'. Co by to mohlo být za příběh?“ zeptala se Poison Ivy.

„Proč by mi někdo svěřoval všechny ty meče?“ podivila se nahlas Katana. Začala se brodit směrem k ostatním, jelikož pořád ještě stála ve vodě, a dávala si při tom pozor, aby se mečům vyhnula. „Batgirl, co myslíš?“ zeptala se.

Batgirl se nahnula z římsy dolů ke Kataně a vzala si od ní lasturu.

„Tohle je opravdová záhada,“ řekla, zatímco si mušli fotila a rentgenovala mikronástroji ze svého opasku.

„Pozor, ať je nerozbiješ!“ zavolala Katana na Supergirl, která poletovala nad vodou, sbírala meče a podávala je Poison Ivy. Ta je skládala podél římsy, aby je Batgirl mohla zanést do své databáze.

„Nemůžeme je nechat jen tak plavat ve vodě,“ řekla Batgirl.

„Nevíme, v jakém jsou stavu. Vypadají starožitně,“ dodala Katana na vysvětlenou.

Beast Boy si přinesl zbytky slavnostního dortu a se zkříženými nohama seděl na okraji římsy, teď už jako medvěd.

„Těch mečů tu musí být určitě nejmíň tři tisíce!“ zvolal.

„Stovka,“ opravila ho Batgirl, když vyndali z vody poslední meč. „Je jich tu rovná stovka.“

„Musím je chránit,“ řekla Katana neadresně.

„Před čím?“ zeptal se Beast Boy a slízl si ze zelené tlapy kus dortu.

„Ta lastura se mi snaží něco říct,“ pokračovala Katana.

*Japonské meče
jsou Kataně svěřené,
příběh odhalí.*

„Je to haiku,“ řekla.

„Haj-co?“ zeptal se Beast Boy s pusou plnou dortu. „Hele, Batgirl, nechceš kus svého dortu? Je boží!“

„No jasně, haiku!“ přidala se Batgirl. „Haiku,“ vysvětlovala Beast Boyovi, „je japonská báseň, která má tři verše a obsahuje sedmnáct slabik.“

Katana si prohlížela meče. „Musíme je uložit na nějaké suché a čisté místo,“ usoudila. „Netuším, jak dlouho byly ve vodě, a z toho vlhka tady by mohly zreznout.“

„Katana má pravdu,“ řekla Batgirl. „Měli bychom jim na-